

Amb que

El mot feble *que* (tant si és conjunció com terme relatiu) rebutja l'anteposició de les preposicions. Així, quan un verb regeix una preposició, aquesta cau o abdica si el complement d'aquest verb és constituït per una oració subordinada introduïda per la conjunció *que*. Al costat, doncs, d'oracions com *M'exposo a una negativa*, *S'adonen de la realitat* i *Compto amb tu*, tenim (en llenguatge correcte o normatiu) *M'exposo que em diguin que no*, *S'adonen que no pot i Compto que vindràs*, en què les preposicions han estat eliminades.

Però aquest rebuig de tota preposició per part del mot conjuntiu *que* pot tenir les seves excepcions. I una d'elles la constitueix l'existència de la locució conjuntiva *amb que*, formada, efectivament, pel mot feble *que* precedit per la preposició *amb*. Com a conseqüència d'una interpretació massa rígida de la norma que ens fa rebutjar una preposició davant *que*, n'hi ha que dubten de la bondat d'aquesta locució conjuntiva o bé la transformen, indegudament, en el conjunt *amb què*, és a dir, amb el mot feble *que* substituït pel mot fort o tònic *què*. Importa, per tant, de recordar la licitud de la locució *amb que* i de veure la diferència entre aquesta locució i el conjunt *amb què*.

Amb que és una locució conjuntiva condicional, que significa «en el cas que», «amb la condició indispensable que». La Gran Enciclopèdia Catalana en dona l'exemple següent: *Vindria tot seguit amb que li proporcionés un vehicle*. És també una locució molt usada en frases com *N'hi ha prou amb que tu*

ho diguis o Obeirà tothom amb que ho mant ell. *Amb que* equival a les locucions del castellà «con que» (que és la seva traducció literal) i «con tal que».

En canvi, el conjunt *amb què* representa la coincidència de la preposició *amb* i el terme relatiu o interrogatiu *què*: *Vet aquí l'eina amb què ho han fet*. *No sé amb què compten*. Però cal recordar que el relatiu fort *què*, quan va precedit per una preposició, pot tenir valor de relatiu neutre, és a dir, es pot usar amb tota una oració com a antecedent. Es poden originar, aleshores, construccions com *Ho vaig comunicar al director, amb què em considero exempt de responsabilitat*, en què potser podria vacil·lar entre l'ús d'aquest conjunt (preposició més relatiu fort, amb valor neutre) i el de la locució *amb que*. S'esdevé, a més, que en una construcció com la indicada, es podria expressar la mateixa idea per mitjà de la locució conjuntiva *de manera que*: *...al director, de manera que em considero exempt de responsabilitat*. Com que en castellà també s'usa la locució «con que» amb el mateix valor (consecutiu) que *de manera que*, hom en podria concloure erròniament que «con que» tant es pot traduir per *amb que* com per *amb què*. Cal, per tant, precisar-ho bé: amb valor condicional, «con que» es pot traduir sempre per *amb que*. I només en alguns casos en què en castellà s'usa «con que» amb valor consecutiu, es pot potser recórrer, en català, al conjunt *amb què* (preposició més relatiu).